

de kriminalitet. Det gælder meget af det civilretlige område.

Det er jo fuldstændig rigtigt, som SF's ordfører sagde, at vi sagtens kan indgå mellemstatslige aftaler om alle disse ting, det kan vi sagtens. Det system har bare fungeret i mange år, uden at det kom ret langt. Det er mere effektivt at samarbejde under første søjle, hvor der er en drivende kraft, nemlig Kommissionen, som stiller forslagene, og hvor ministre fra de enkelte lande derefter kan arbejde med kompromiserne. Det er jo kompromiserne, der skal til for at få arbejdet til at gå videre. Der tales meget sjældent om alle de kompromiser, som bliver lavet i EU for at få det hele til at fungere.

Men det, der er vigtigt at lægge vægt på ved det europæiske samarbejde, er, at på trods af al den harmonisering og alt det fællesskab, man gerne vil lave, så er der alligevel fuldstændig fundamental respekt for de enkelte landes særpræg, for de enkelte landes traditioner.

Jeg havde i morges besøg af en international gruppe elever fra en højskole i Danmark, og en af dem var fra Ukraine. Jeg skulle fortælle dem om de forskellige måder, man laver europæisk samarbejde på. Så fortalte jeg, at vi i vores valg-systemer i Europa har mange forskellige måder at lave demokrati på. Vi har forskellige spærregrænser: Danmark har 2 pct., Sverige har 4 pct., Tyskland har 5 pct., Holland har ikke nogen. Vi har forskellige måder at danne regering på: Nogle steder er det en dronning eller en konge, der udnævner regeringen. Andre steder er det præsidenten. Nogle steder bruger man lang tid på at danne en regering. Andre steder gør man det på en nat.

Så spurgte den her ukrainske elev: Hvorfor gør I ikke bare det hele ens? Det er jo så besværligt, når det er forskelligt alt sammen. Og det kan man spørge om, når man er fra et nyt demokrati, som lige har lavet sin forfatning for 5 år siden. Men i lande som de europæiske, hvor vi har haft demokrati i op til 150 år, er det ganske naturligt, at vi har så meget respekt for hinanden, at vi siger, at vi ikke laver disse ting om. Hvis hvert land er tilfreds med sine regler, så må vi lave de overordnede regler sådan, at vi alle sammen kan leve med de traditioner, vi har.

Det synes jeg er det smukke ved det europæiske samarbejde: at man på trods af forskelle i religion, i sprog, i politiske traditioner, i mange andre forhold, er i stand til at gennemføre et så tæt samarbejde, som man faktisk er.

Det Radikale Venstre støtter det fremsatte forslag til vedtagelse fra de fem partier.

Keld Albrechtsen (EL):

Et af de gennemgående træk ved dansk EF- og EU-debat siden 1972 har jo været tilhængerens stadig gentagne påstande om, at der såmænd ikke var tale om nogen union sådan for alvor, og i hvert fald slet ikke tale om noget i retning af Europas Forenede Stater.

Vi har nu oplevet adskillige gange, at statsministre udskriver folkeafstemninger og giver befolkningen det utvetydige løfte, at når vi nu havde sagt ja ved den her folkeafstemning, så ville der ikke blive mere union. Garantien for ikke at få mere union var nærmest at stemme ja. Vi mindes vel alle sammen daværende statsminister Schlüters herostratisk berømte ord: Unionen er stendød. Det var EF-pakken, som Schlüter dengang mente ville føre til dødsdommen for Unionen.

Vi oplevede i maj 1998 vores nuværende statsminister meddele befolkningen, at med Amsterdamtraktaten var der ikke mere union. Ordene var ordret: Ikke mere union. Jeg tror såmænd godt, den nuværende statsminister vidste, dengang han sagde det, at det var der intet hold i. Alligevel kommer statsministeren i dag og indleder sin tale med at sige: Det blev jo ikke Europas Forenede Stater, det kan vi jo se nu. Altså, melodien fortsætter, på trods af at unionsudviklingen i dag er inde i et så rivende tempo, som vi trods alt, selv med EF-pakker og Maastrichttraktater og Amsterdamtraktater, aldrig tidligere har set i tilsvarende omfang.

Vi har i dag foran os en unionsudvikling i i hvert fald fire parallelle spor, hvor hastigheden alle steder er høj. Det er udviklingen af en militær union med selvstændig ledelseskapacitet. Det er udviklingen af en harmonisering inden for social- og arbejdsmarkedspolitikken under ØMU'en. Det er udviklingen af et Fort Europa med lukkede grænser over for flygtninge og på sigt med et unionspoliti til at varetage den opgave. Og det er endelig udviklingen af føderationens institutioner, altså en ny regeringskonference, der vil føre til en ny unionstraktat.

Når man lægger alle disse elementer sammen, så vil jeg ikke sige, at de fuldt ud fører til Europas Forenede Stater. Der vil da stadig være enkelte områder såsom kirkepolitikken, hvor den enkelte stat stadig væk selv kan træffe visse beslutninger. Men den samlede mængde